

LÁ THƯ MỤC VỤ

Thuở nhỏ, mỗi lần nghỉ hè, tôi mong mau mau đi xuống quê Ngoại (ở Kiến Văn – Cao Lãnh - Đồng Tháp) để sống giữa ruộng đồng thiên nhiên, ban ngày chèo xuồng vượt sông, trưa nắng ngâm mình dưới ao, đêm tối được ngắm sao trời. Trời đêm dưới quê tối đen hơn trời thành phố nên các vì sao trông rõ hơn, lấp lánh hơn và xinh đẹp hơn. Bởi đó, thời gian sinh hoạt trong Phong Trào Hướng Đạo, môn học mà tôi say mê nhất là học về các chòm sao. Sau khi học thuộc lòng hình thể các chòm sao in trên giấy, thích nhất là những đêm cắm trại, nằm giữa khung cảnh thiên nhiên dưới bầu trời lồng lộng mà hướng mắt lên cao tìm cho ra những chòm sao đã học trên lý thuyết. Nào là chòm sao Hiệp Sĩ, chòm Đại Hùng Tinh, chòm Tiểu Hùng Tinh, chòm Hồ Cáp, chòm Nam Thập... thích thú hơn hết là khám phá ra vì sao quan trọng nhất trên bầu trời, đó là Sao Bắc Đẩu.

Mớ kiến thức nhỏ nhoi về những chòm sao đã an ủi tôi rất nhiều trong những đêm tù ở thung lũng tử thần A 20 Xuân Phước. Xuyên qua khung cửa sổ nhà giam, mỗi đêm tốt trời, tôi vẫn có thể chiêm ngắm vũ trụ bao la trên cao mà quên hết mọi mệt nhọc của một ngày lao động khổ sai và voi đi phần nào cơn đói triền miên đang giày vò thân xác. Khi bóng đêm bao trùm vạn vật che giấu những gương mặt thiếu não, những tấm thân gầy còm, hình như lúc ấy những người tù mới thoát khỏi kiếp tù mà trở về sống trong thế giới ước mơ của họ. Nhiều đêm tôi ngồi cạnh cửa sổ, thả hồn lên các vì sao, nghe tiếng ngáy của anh em hoà với tiếng côn trùng rên rỉ bên ngoài, mà cảm thấy như mình đang sống ở một cõi trên cao thật cao. Khung cảnh đất trời như yên lặng, thoang thoang nghe tiếng nhạc xa xa từ một xóm làng gần đó. Nó nghe văng vẳng như tiếng than nài nỉ bi đát của những con người ý thức được rằng không có gì khổ nhục cho bằng “Cái Nhục Mất Nước” !

Đêm đầu tiên tôi đến Úc, tá túc ở khu Merrylands (Sydney) tôi đã nhìn lên trời để tìm các chòm sao quen thuộc. Tôi cố hết sức mà không tìm ra chòm Đại Hùng Tinh. Tôi nhớ lại rằng, bầu trời đêm trên xứ Úc Đại Lợi này, vì nằm ở Nam Bán Cầu, nên không bao giờ nhìn thấy Sao Bắc Đẩu. Trái lại, đêm nào tôi cũng nhìn thấy chòm sao Nam Thập (Southern Cross) thật rõ và thật hiên ngang, rực rỡ như những ngôi sao trên lá quốc kỳ của hòn đảo giàu lòng nhân ái này. Nhưng cho đến nay, chỗ ngắm sao trời đẹp nhất đối với tôi là ở giáo xứ Bencubbin khi tôi lên thăm Cha Chiến lúc Ngài đang làm Cha Xứ ở vùng Wheat Belt bao la của Tây Úc. Cho đến hiện nay, mỗi đêm tôi vẫn còn ngắm sao trời. Vì mỗi giọt sương rơi, mỗi tiếng đé kêu, cũng như tiếng ếch nhái đang hoà tấu, tất cả như nâng tầm mắt tôi hướng lên các vì sao trên cao để nhắc nhở rằng tất cả những ngôi sao lung linh ấy Ngài đã dựng nên vì tôi và cho tôi. Nhưng vì lòng tôi cứ mãi **nhìn quanh** để chỉ thấy những vật chất thấp hèn chứ không **nhìn lên** để nhận ra Thiên Chúa đang hiện diện trong trong những gì Ngài sáng tạo. Càng nhìn lên cao, tôi càng nhận ra kiếp sống bèo bọt chóng qua của đời người. Khi màn đêm buông xuống là thêm một ngày nữa chấm dứt và sẽ không bao giờ trở lại, thật phũ phàng và cay đắng !

Năm xưa, các nhà “Đạo Sĩ” phương xa, không chỉ đưa mắt đưa lòng hướng lên trời cao để tìm một vì sao, mà dám lần bước đi theo vì sao ấy để tìm tới chân lý. Các vị ấy cũng biết nhìn nhận Thiên Chúa qua một dấu sao như qua một nháy mắt, như qua một nụ cười, khi thế này khi thế khác, không quen nhau, không yêu nhau không làm sao hiểu nổi. Họ đã hiểu và họ đã dám tin. Họ đã dám tin là giờ Chúa đến khi chính họ phải trèo non vượt suối mà tìm đến với Chúa. Giáng Sinh đã là một bước sống và ngày mai đời họ không còn như hôm qua. Họ là những kẻ đầu tiên bên ngoài xứ sở phạm trần của Chúa, đã vì Tin mà được đón nhận vào Nước Thiên Chúa.

Tôi vẫn năng tự hỏi liệu ở tuổi này tôi có còn một vì sao dẫn đường hay không. Thật có phúc nếu ngôi sao của tôi vẫn còn chiếu sáng, tạ ơn Chúa ! Bước kế tiếp là tôi có dám lên đường để dõi theo ánh sao mà bước tới ? Lý tưởng có đó nhưng nó có còn âm ỉ thôi thúc trong cuộc sống hằng ngày không ? Làm sao để giữ trái tim trung kiên bước theo một ánh sao ? Tôi biết trong vùng đất gian khổ đang có những vì sao lấp lánh. Tôi cũng tin rằng khi Chúa gọi ai thì Ngài gọi với tất cả con tim. Chúa không coi thường lời Ngài gọi, để rồi nay gọi, mai bảo thôi.